

Sygnatura akt II AKa 154/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Paweł Misiak

Sędziowie: SA Maria Wiatr (spr.)

SA Izabela Dercz

Protokolant: st. sekr. sąd. Łukasz Szymczyk

przy udziale: H. T. - Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2015 r., sprawy

1) **P. K.**

oskarżonego z art. 280 §1 kk; art. 280 §2 kk;

2) **M. B.**

oskarżonego z art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 64 §1 kk; art. 280 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk;

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 16 kwietnia 2015 r. sygn. akt IV K 251/14

1) uchyla orzeczenia o karach łącznych wobec oskarżonych P. K. i M. B.;

2) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) obniża orzeczoną wobec oskarżonego P. K. karę pozbawienia wolności, za czyn przypisany w pkt 2, do 4 (czterech) lat,

b) obniża orzeczoną wobec oskarżonego M. B. karę pozbawienia wolności, za czyn przypisany w punkcie 5, do 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy;

1) utrzymuje w mocy wyrok w pozostałych zaskarżonych częściach;

2) na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 kk orzeka kary łączne pozbawienia wolności:

a) wobec oskarżonego P. K. 4 (czterech) lat,

b) wobec oskarżonego M. B. 4 (czterech) lat;

1) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. – Kancelaria Adwokacka w Ł. i adw. I. B. – Kancelaria Adwokacka w P. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym P. K. i M. B. w postępowaniu odwoławczym;

2) zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt II AKa 154/15

UZASADNIENIE

P. K. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 23 kwietnia 2014 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. i M. B., w celu kradzieży mienia, po uprzednich groźbach natychmiastowego użycia przemocy w postaci pobicia R. W., a następnie używając przemocy wobec w/w pokrzywdzonego poprzez uderzenie go kilkukrotnie pięścią w okolice lewego oka, natomiast M. B. użył przemocy w postaci uderzenia ręką w twarz i szarpaniem pokrzywdzonego, a następnie M. B. i M. G. po przeszukaniu pomieszczeń mieszkalnych pokrzywdzonego zabrali w celu przywłaszczenia aparat fotograficzny marki C., torbę marki C., w której znajdował się obiekt do aparatu marki C. oraz S. o łącznej wartości 3000 zł, które to rzeczy należały do D. W.,

tj. o czyn z art. 280 §1 k.k.

II. w dniu 23 kwietnia 2014 roku w P., w celu kradzieży mienia, po uprzednim wypowiedzeniu gróźb natychmiastowego użycia przemocy wobec R. W., posługując się przy tym niebezpiecznym przedmiotem w postaci noża kuchennego o długości ostrza 16,5 cm oraz używając przemocy wobec w/w pokrzywdzonego poprzez zadawanie uderzeń pięścią w okolice głowy i twarzy, w następstwie czego dokonał zaboru w celu przywłaszczenia aparatu telefonicznego marki S. (...) o wartości 50 zł należącego do R. W.,

tj. o czyn z art. 280 §2 k.k.

M. B. został oskarżony o to, że:

III. w nocy z 22 kwietnia 2014 roku na 23 kwietnia 2014 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. w zamiarze popełnienia czynu zabronionego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, stosując przemoc wobec R. W. poprzez dwukrotne uderzenie go pięścią w twarz oraz grożąc mu zamachem na jego zdrowie i zdrowie osób mu najbliższych, usiłował doprowadzić w/w pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000 zł, która to kwota miała stanowić równowartość rzekomo skradzionej konsoli P. S. 2 oraz telefonu komórkowego marki S. (...) M. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w D. z dnia 26 października 2009 roku – sygn. (...) za przestępstwo z art. 282 k.k. i inne, którą odbywał w ramach kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w D. z dnia 09 listopada 2009 roku – sygn. akt (...) w okresie od 20.11.2007 r. do 22.11.2007 r., 30.11.2007 r. do 01.12.2007 r., 09.12.2007 r. do 10.12.2007 r., 18.12.2008 r. do 09.04.2009 r., 24.09.2009 r. do 22.02.2010 r. oraz od 19.03.2010 r. do 31.07.2013 r.,

tj. o czyn z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

IV. w dniu 23 kwietnia 2014 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. i M. G., w celu kradzieży mienia, po uprzednim wypowiedzeniu gróźb natychmiastowego użycia przemocy w postaci pobicia R. W., a następnie używając przemocy wobec w/w pokrzywdzonego w postaci uderzenia ręką w twarz i szarpaniem, natomiast P. K. użył przemocy poprzez uderzenie pokrzywdzonego kilkukrotnie pięścią w okolice lewego oka, a następnie razem z M. G. dokonali przeszukania pomieszczenia mieszkalnego pokrzywdzonego, po czym zabrali w celu przywłaszczenia aparat fotograficzny marki C., torbę marki C., w której znajdował się obiekt do aparatu marki C. oraz S. o łącznej wartości 3000 zł, które to rzeczy należały do D. W., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w D. z dnia 26 października 2009 roku – sygn. (...) za przestępstwo z art. 282 k.k. i inne, którą odbywał w ramach kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w D. z dnia 09 listopada 2009 roku – sygn. akt (...) w

okresie od 20.11.2007r. do 22.11.2007 r., 30.11.2007 r. do 01.12.2007 r., 09.12.2007r. do 10.12.2007r.,18.12.2008r.do 09.04.2009 r., 24.09.2009 r. do 22.02.2010 r. oraz od 19.03.2010 r. do 31.07.2013r.,

tj. o czyn z art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi, IV Wydziału Karnego z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV K 251/14:

1. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie I **oskarżonego P. K.** uznano za winnego tego , że w dniu 23 kwietnia 2014 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. i M. B., grożąc natychmiastowym użyciem przemocy w postaci pobicia R. W., a następnie używając przemocy wobec w/w pokrzywdzonego poprzez uderzanie go kilkukrotnie pięścią w okolice lewego oka oraz uderzenie ręką w twarz i szarpanie pokrzywdzonego, zabrali w celu przywłaszczenia stanowiące własność D. W. aparat fotograficzny marki C., torbę marki C., w której znajdował się obiektyw do aparatu marki C. oraz S. o łącznej wartości 2622,44 złotych to jest dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280 §1 k.k. i za to na podstawie art. 280 §1 k.k. wymierzono mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności ;
2. W miejsce czynu zarzucanego w punkcie II **oskarżonego P. K.** uznano za winnego tego, że w dniu 23 kwietnia 2014 roku w P., grożąc natychmiastowym użyciem przemocy wobec R. W. (groźba pozbawienia życia), posługując się przy tym niebezpiecznym przedmiotem w postaci noża kuchennego o długości ostrza 16,5 cm (wymachiwanie tymże nożem przed twarzą pokrzywdzonego) oraz używając przemocy wobec w/w pokrzywdzonego poprzez zadawanie mu uderzeń pięścią w twarz, głowę, w następstwie czego dokonał zaboru w celu przywłaszczenia aparatu telefonicznego marki S. (...) o wartości 48 zł należącego do R. W. to jest dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280 §2 k.k. i za to na podstawie art. 280 §2 k.k. wymierzono mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;
3. Na podstawie art. 85 k.k. , art. 86 §1 k.k. wymierzone w punktach 1 i 2 jednostkowe kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono oskarżonemu P. K. karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności ;
4. W miejsce czynu zarzucanego w punkcie III **oskarżonego M. B.** uznano za winnego tego , że w nocy z 22 kwietnia 2014 roku na 23 kwietnia 2014 roku w P. działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. w zamiarze popełnienia czynu zabronionego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej stosując przemoc wobec R. W. poprzez dwukrotne uderzenie go pięścią w twarz oraz grożąc mu zamachem na jego zdrowie i zdrowie osób mu najbliższych oraz grożąc mu gwałtownym zamachem na mienie (groźba zdemolowania mieszkania), usiłował doprowadzić w/w pokrzywdzonego do rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000 zł, która to kwota miała stanowić rzekomo równowartość rzekomo skradzionej przez pokrzywdzonego R. W. konsoli P. S. 2 oraz telefonu komórkowego marki S. (...) M. (...) -mienia o łącznej faktycznej wartości 385 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za to przestępstwo to jest popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to na podstawie art. 14 §1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
5. W miejsce czynu zarzucanego w punkcie IV, **oskarżonego M. B.** uznano za winnego tego , że w dniu 23 kwietnia 2014 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. i M. G., grożąc natychmiastowym użyciem przemocy w postaci pobicia R. W., a następnie używając przemocy wobec w/w pokrzywdzonego w postaci uderzenia ręką w twarz i szarpanie oraz uderzanie pokrzywdzonego kilkukrotnie pięścią w okolice lewego oka, zabrali w celu przywłaszczenia stanowiące własność D. W. aparat fotograficzny marki C., torbę marki C., w której znajdował się obiektyw do aparatu marki C. oraz S. o łącznej wartości 2622, 44 złotych , przy czym tego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za to przestępstwo to jest dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzono mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

6. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 §1 k.k. jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone w punktach 4 i 5 połączono i wymierzono oskarżonemu M. B. karę łączną w wymiarze 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności .

Ponadto wyrok zawiera rozstrzygnięcia o zaliczeniu okresów zatrzymania w sprawie oraz tymczasowego aresztowania, o dowodach rzeczowych, o wynagrodzeniu dla obrońców za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu i kosztach sądowych.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego P. K. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to przepisów art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, która w niniejszej sprawie przyjęła cechy dowolnej, poprzez odmowę dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego, które korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w tym zeznaniami oskarżonych M. B. oraz M. G., a także załączonymi do akt sprawy dokumentami w postaci kopii wyroku nakazowego wydanego przez Sąd Rejonowy w Pabianicach w sprawie o sygn.. akt II W 1669/14, z których wynika, iż oskarżony nie wypełnił swoim zachowaniem dyspozycji art. 280 § 1 i § 2 k.k.,

a w konsekwencji:

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że oskarżony wypełnił znamiona czynu opisanego w art. 280 § 1 k.k. oraz w art. 280 § 2 k.k., podczas gdy z prawidłowych ustaleń wynika, że działaniem swoim oskarżony nie wypełnił znamion czynów zabronionych opisanych w art. 280 k.k., a jedyne zachowanie zabronione jakie można przypisać oskarżonemu wypełnia znamiona czynu opisanego w art. 191 § 2 k.k.;

Mając powyższe na uwadze w oparciu o przepisy art. 427 § 1 i art. 437 k.p.k. wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że zachowanie oskarżonego stanowiło jeden czyn, a nadto zmianę opisu czynu polegającą na tym, że oskarżony nie działał „w celu przywłaszczenia” a w „celu wymuszenia zwrotu wierzycelności” oraz wyeliminowanie z niego znamienia „posługiwanie się niebezpiecznym przedmiotem w postaci noża kuchennego” i w konsekwencji przyjęcie, iż zachowaniem swoim oskarżony P. K. wypełnił znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 191 § 2 k.k.;

ewentualnie

2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego M. B. na podstawie art. 425§1 i §2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżyła wyrok w części t.j. co do rozstrzygnięcia o karze.

Na podstawie art. 427§2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła rażącą niewspółmierność orzeczonej kary.

Wniosła:

1. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu M. B. kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia,
2. o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Odnośnie do apelacji obrońcy oskarżonego P. K. – zarzuty i wnioski sformułowane w środku odwoławczym nie zasługują na uwzględnienie. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, sąd meriti w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał sprawstwo i winę oskarżonego w zakresie przypisanych mu przestępstw. Ocena materiału dowodowego została dokonana przez sąd z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art.4, 5 i 7 kpk, jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic swobodnej oceny, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Nie jest trafne postawienie zarzutu, jakoby Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art.410 i 424§1kpk. Jak to wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd I instancji nie pominął przy wyrokowaniu żadnego dowodu, który mógł mieć w sprawie znaczenie. To, że niektóre dowody uznane zostały za niewiarygodne (np. wyjaśnienia oskarżonych w zakresie sprzecznym z faktami podawanymi przez pokrzywdzonego) nie może dziwić, a tym bardziej stanowić podstawy zarzutu obrazy w/w przepisów. Sąd Okręgowy dowody te rozważył i szczegółowo uzasadnił (k 21-23 uzasadnienia), dlatego nie dał im wiary. Nie oznacza to jednak, że nie oparł wyroku na całokształcie ujawnionych okoliczności, bowiem oczywistym jest, że w sytuacji, gdy dowody są rozbieżne, rozstrzygnięcie sądu nie może opierać się na tych dowodach, które są sprzeczne z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym. Sąd Apelacyjny akceptując w pełni motywy sądu I instancji uznał, że nie zachodzi potrzeba powtarzania argumentów zawartych w uzasadnieniu wyroku. Odnosząc się merytorycznie do podniesionych w apelacji zarzutów stwierdzić należy, że skarżąca nie ma racji twierdząc, iż oskarżony nie wypełnił swoim działaniem znamion czynów zabronionych opisanych w art.280§1kk i art.280§2kk oraz że „jedynym zachowaniem zabronionym jakie można przypisać oskarżonemu wypełnia znamiona czynu opisanego w art.191§2kk”. Kwestii kwalifikacji prawnej czynów przepisanych oskarżonemu sąd I instancji poświęcił znaczną część swych rozważań. Sąd meriti odniósł się także do braku możliwości uznania, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art.191§2kk. Szczegółowe, by nie powiedzieć drobiazgowo, rozważania sądu I instancji zaprezentowane w pisemnych motywach wyroku (k 26-30) zasługują na pełną akceptację i zdaniem Sądu Apelacyjnego nie ma potrzeby ich powtarzania. Wystarczy bowiem odesłanie do lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Podkreślić jedynie należy, że warunkiem penalizacji na podstawie art.191§2kk jest, aby wierzytelność, którą sprawca chce wyegzekwować w przestępczy sposób, rzeczywiście istniała. Nie jest wystarczające jedynie przypuszczenie sprawcy, że posiada u swojej ofiary wierzytelność. Przy czym działania takie nie mogą być skierowane przeciwko osobie postronnej, a wartość przedmiotu zaboru nie może odbiegać istotnie od wysokości egzekwowanej w taki sposób wierzytelności. Podnieść także należy, że wierzytelność, której domaga się sprawca w przypadku czynu zabronionego z art.191§2kk, musi się opierać na pewnych racjonalnych przesłankach. Samo urojone przekonanie sprawcy o przysługującym mu względem pokrzywdzonego żądaniu zwrotu rzekomo skradzionych przedmiotów nie może stanowić podstawy do przyjęcia kwalifikacji z w/w przepisu kodeksu karnego. Istotne jest także to, że przestępstwo stypizowane w art.191§2k ma miejsce, gdy dążenie sprawcy jest zgodne z prawem. Sprawca wymuszający zwrot świadczenia działa w takim celu ze świadomością, iż na podstawie obowiązującego prawa przysługuje mu wierzytelność, a więc że dłużnik jest zobowiązany do świadczenia. Dla bytu występku określonego w art.191§2kk konieczny jest szczególny, „pozytywny” zamiar kierunkowy, polegający na co najmniej subiektywnym przekonaniu sprawcy, że działa w celu zwrotu realnej i zasługującej na ochronę prawną wierzytelności. Bezprawna windykacja roszczenia pozbawionego elementarnych cech, o których mowa w art.353§1kc, nie może korzystać z uprzywilejowanej formy kwalifikowania czynu, jako zmierzającego do egzekwowania wierzytelności, której po prostu nie ma. [np. postanowienia SN: z dnia 17 marca 2008r. VKK 11/08 LEX 444476, z dnia 13 grudnia 2013r. III KK 321/13 LEX 1403888, z dnia 22 maja 2014r. II K 346/13 LEX 1475162; wyroki SA we Wrocławiu: z dnia 13 czerwca 2012r. II AKa 167/12 LEX 1213776, z dnia 17 października 2013r. LEX 1392133].

Reasumując tę część rozważań Sąd Apelacyjny uznając, że przypisanie oskarżonemu przez sąd I instancji dokonania czynów wyczerpujących dyspozycje art.280§1kk (czyn z punktu 1) i art.280§2kk (czyn z punktu 2) było zgodne z zebrany i prawidłowo ocenionym materiałem dowodowym nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym w apelacji.

W ocenie sądu odwoławczego, w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 2 sąd I instancji nienależycie jednak ocenił okoliczności łagodzące i obciążające i orzekł karę zbyt surową, a przez to przekraczającą stopień jego winy.

Poza uwagą sądu pozostał bowiem fakt, że nie doszło do realnej szkody skoro oskarżony prawie bezpośrednio po dokonaniu czynu oddał zabrany pokrzywdzonemu telefon. W ocenie sądu odwoławczego, karą adekwatną do stopnia winy będzie kara 4 lat pozbawienia wolności. Konsekwencją obniżenia kary za czyn z punktu 2 wyroku było uchylenie orzeczenia o karze łącznej i orzeczenie jej na nowo. Określając wysokość kary łącznej Sąd Apelacyjny przyjął tę samą zasadę, jaką przyjął sąd I instancji tj. całkowitej absorpcji.

Odnośnie do apelacji obrońcy oskarżonego M. B. – w pierwszej kolejności należy zauważyć, że oskarżony został skazany za dwa czyny: opisany w punkcie 4 zaskarżonego wyroku na karę 2 lat pozbawienia wolności i opisany w punkcie 5 zaskarżonego wyroku na karę 4 lat pozbawienia wolności, a co za tym idzie orzeczono wobec niego karę łączną określając jej wysokość na 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Skarżąca formułując zarzut rażącej niewspółmierności kary i wnosząc o jej wymierzenie w dolnej granicy ustawowego zagrożenia nie wskazała, czy apelacja dotyczy kary łącznej, którejs z kar jednostkowych, czy też ich wszystkich. Wątpliwości tych nie usuwa także lektura uzasadnienia skargi apelacyjnej. Ułomność środka odwoławczego nie oznacza jednak, że skarżąca kwestionując wysokość kary nie ma częściowo racji. W ocenie Sądu Apelacyjnego, bowiem kara orzeczona wobec oskarżonego za czyn opisany w punkcie 5 przekracza stopień jego winy, a co za tym idzie cechuje ją surowość w stopniu rażącym. Rzecz w tym, że określając wysokość tej kary sąd I instancji nie wziął pod uwagę tego, że w istocie szkoda nie nastąpiła bowiem pokrzywdzony odzyskał całe zabrane mienie. Ponadto, zdaniem Sądu Apelacyjnego, sąd I instancji zbyt małą wagę przypisał wskazanym przez siebie okolicznościom łagodzącym w szczególności temu, że oskarżony przeprosił pokrzywdzonego, który nie tylko przyjął przeprosiny, ale także wybaczył M.B.. Również częściowe przyznanie się i złożenie w postępowaniu przygotowawczym obszernych wyjaśnień nie znalazło należytego odbicia w wysokości kary. Choć sąd odwoławczy nie kwestionuje występowania okoliczności obciążających wskazanych w pisemnych motywach wyroku to jednak ich wymowa nie uzasadniała orzeczenia kary w zaskarżonej wysokości.

Ze wskazanych powodów Sąd Apelacyjny obniżył wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności za czyn przypisany w punkcie 5 do 3 lat i 6 miesięcy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie było natomiast podstaw do łagodzenia kary orzeczonej za czyn z punktu 4 zaskarżonego wyroku. Sąd meriti wziął pod uwagę wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające i należycie je wyważył. Sąd Apelacyjny akceptując w pełni ustalenia sądu I instancji, w tej części, uważa za zbędne ponowne przytaczanie tych samych argumentów.

Konsekwencją obniżenia kary za czyn z punktu 5 zaskarżonego wyroku było uchylenie orzeczenia o karze łącznej i ukształtowanie jej na nowo. Orzekając wobec oskarżonego karę łączną w wysokości 4 lat pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny zastosował tę samą metodę mieszaną, jaką przyjął sąd I instancji.

Wobec tego, że obaj oskarżeni w postępowaniu odwoławczym korzystali z pomocy obrońców z urzędu, a koszty tej pomocy nie zostały opłacone Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców należne im wynagrodzenie, zgodne z obowiązującymi w tej mierze przepisami.

U podstaw zwolnienia oskarżonych od kosztów sądowych za II instancję legły te same przyczyny, które uzasadniały analogiczne rozstrzygnięcie sądu I instancji.